

KOMISIA EURÓPSKÝCH SPOLOČENSTIEV

Brusel, 1.9.2005
KOM(2005) 391 v konečnom znení

2005/0167 (COD)

Návrh

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY,

**o spoločných štandardoch a postupoch v členských krajinách pri návrate štátnych
príslušníkov tretích krajín, ktorí majú nelegálny pobyt**

(predložená Komisiou)

{SEK(2005) 1057}

DÔVODOVÁ SPRÁVA

1) SÚVISLOSTI NÁVRHU

Vo svojom Oznámení o spoločnej politike pri nezákonnej migrácii zo dňa 15. novembra 2001 Komisia zdôraznila, že politika návratu osôb je integrálnou a rozhodujúcou súčasťou boja proti nelegálnemu prisťahovalectvu. Politika návratu osôb musí byť založená na troch prvkoch: spoločných princípoch, spoločných štandardoch a spoločných opatreniach. Zelená kniha o politike Spoločenstva v oblasti návratu osôb zo dňa 10. apríla 2002 podrobnejšie spracovala problematiku návratu osôb ako integrálnej súčasti komplexnej prisťahovaleckej a azylovej politiky Spoločenstva. Vyzdvihuje sa potreba aproximácie a zlepšenej spolupráce pri návrate osôb medzi členskými štátmi a predkladá sa množstvo možných aspektov pre budúci legislatívny návrh o spoločných štandardoch s cieľom otvoriť širokú diskusiu medzi príslušnými zúčastnenými stranami.

Následné Oznámenie Komisie o politike Spoločenstva pri návrate osôb s nelegálnym pobytom zo dňa 14. októbra 2002 vzalo do úvahy výsledky tejto verejnej porady a načrtlo konkrétny program pre ďalšie opatrenie s osobitným dôrazom na celkový prístup. Vyjasnilo sa, že „... aby bolo opatrenie Spoločenstva úplne efektívne, musí sa hladko prispôbiť prirodzenému riadeniu migračných otázok, požadujúc úplne jasnú konsolidáciu legálnych prisťahovaleckých kanálov a situácie legálnych prisťahovalcov, efektívny a dobre rozvinutý azylový systém založený na rýchlych postupoch poskytujúcich prístup k skutočnej ochrane pre tých, ktorí ju potrebujú, a rozšírený dialóg s tretími krajinami, ktoré budú stále väčšmi pozývané ako partneri zaoberajúci sa migráciou.“ Vychádzajúc z tohto oznámenia prijala Rada svoj Akčný program pre návrat osôb dňa 28. novembra 2002, v ktorom vyzvala na zlepšenie operatívnej spolupráce medzi členskými štátmi, posilnenie spolupráce s tretími krajinami a zavedenie spoločných štandardov s cieľom uľahčiť operatívny návrat osôb.

Napokon „Haagsky Program“ prijatý 4.-5. novembra 2004 Európskou radou v Bruseli sa vrátil k tejto otázke a výslovne vyzval na zavedenie spoločných štandardov pre osoby, ktoré sa majú byť vrátené humánnym spôsobom s plným rešpektovaním ich ľudských práv a dôstojnosti. Vyzval, aby Komisia predložila návrh na začiatku roku 2005.

Cieľom tohto návrhu je odpovedať na túto výzvu a zabezpečiť jasné, transparentné a rovné spoločné pravidlá týkajúce sa návratu osôb, vyhostenia, používania donucovacích prostriedkov, väzby a opätovného vstupu, ktoré plne rešpektujú ľudské práva a základné slobody dotknutých osôb.

Spolupráca medzi členskými štátmi musí byť pravdepodobne úspešná, ak je založená na spoločnom porozumení v kľúčových otázkach. Preto by mali byť stanovené spoločné štandardy s cieľom uľahčiť prácu zainteresovaných orgánov a umožniť rozšírenú spoluprácu medzi členskými štátmi. Z dlhodobého hľadiska takéto štandardy poskytnú základ pre vhodné a rovnaké zaobchádzanie s občanmi tretích krajín, ktorí majú nelegálny pobyt, bez ohľadu na členské štáty, ktoré uskutočňujú konanie o návrate osoby.

- Existujúce ustanovenia v oblasti návrhu

V nadväznosti na Akčný plán o návrate osôb z novembra 2002 bolo prijatých množstvo rôznych legislatívnych a nelegislatívnych opatrení.¹ V súvislosti so spoluprácou v oblasti návratu osôb predstavujú prvé dôležité právne medzníky smernica Rady 2003/110/ES z 25 novembra 2003 o pomoci v prípadoch tranzitu na účely leteckého vyhostenia a rozhodnutie Rady 2004/573/ES z 29. apríla 2004 o organizácii spoločných letov pre vyhostenie.

Právny rámec pre vzájomné uznávanie rozhodnutí o vyhostení zabezpečuje smernica 2001/40/ES o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín v spojení s rozhodnutím Rady 2004/191/ES, ktorým sa ustanovujú kritériá a praktické opatrenia na náhradu finančných rozdielov.

Pokiaľ ide o finančný rozmer návratu osôb Komisia navrhla zriadenie Európskeho fondu pre návrat osôb na obdobie rokov 2008-2013 ako súčasť všeobecného programu: „Solidarita a riadenie migračných tokov“ (KOM(2005) 123 zo 6.4.2005). Prípravné opatrenia pre roky 2005-2007 pomôžu postupne zaviesť tento plánovaný finančný nástroj.

2) KONZULTÁCIE S DOTKNUTÝMI STRANAMI A ZHODNOTENIE VPLYVU

Zelená kniha o politike Spoločenstva v oblasti návratu osôb z roku 2002 (KOM (2002)175) otvorila širokú diskusiu vrátane verejného prerokovania, ktoré navštívilo viac ako 200 ľudí a na ktorom sa vyjadrilo okolo tridsať expertov. Toto prerokovanie poskytlo všetkým zúčastneným stranám príležitosť vyjadriť svoje názory a pohľady na problémy, ktoré sú zahrnuté v tomto návrhu. Na základe týchto myšlienok uvedených v Zelenej knihe sa diskutovalo o súčasnej praxi politiky návratu osôb a možnostiach pre ďalšiu spoločnú politiku EÚ o návrate štátnych príslušníkov tretích krajín s nelegálnym pobytom. Prerokovanie umožnilo otvorenú výmenu názorov medzi zástupcami európskych inštitúcií, členských štátov, kandidátskych krajín, krajín pôvodu a tranzitu nelegálnych migračných pohybov, ďalších cieľových krajín, medzinárodných organizácií, regionálnych a miestnych orgánov, neziskových organizácií a akademických inštitúcií. Písomné príspevky podané v tomto procese konzultácií boli zverejnené prostredníctvom internetu.

Okrem toho v druhej polovici roku 2004 odborníci z členských štátov pôsobiaci v oblasti návratu osôb konzultovali predbežný návrh smernice o postupoch pri návrate osoby.

3) PRÁVNE ASPEKTY TOHTO NÁVRHU

- Zhrnutie navrhovaného opatrenia

Efektívna politika návratu osôb je potrebným prvkom dobre spravovanej a spoľahlivej politiky migrácie. Musia sa dohodnúť jasné, transparentné a spravodlivé pravidlá, ktoré zoberú do úvahy túto potrebu pri rešpektovaní ľudských práv a základných slobôd dotknutých osôb. Tento návrh sa pokúša dosiahnuť tieto ciele takto:

1. Zavedenie pravidla, že nelegálny pobyt by mal byť ukončený prostredníctvom spravodlivého a transparentného postupu.

---

¹ Úplný zoznam týchto opatrení je uvedený v pracovnom dokumente útvarov Komisie „Výročná správa o vývoji spoločnej politiky v oblasti nelegálneho prisťahovalectva, prevádzachstva a obchodovania s ľuďmi, vonkajších hraníc a vrátenia osôb s nelegálnym pobytom“ z 25.10.2004, SEC(2004) 1349.

2. Podpora zásady dobrovoľného návratu osoby ustanovením všeobecného pravidla, že by sa mal spravidla poskytnúť „čas na odchod“.
3. Zavedenie všeobecnej zásady – harmonizovaného dvojstupňového konania: rozhodnutie o návrate osoby v prvom stupni a, ak treba, vydanie rozhodnutia o vyhostení v druhom stupni. Takto sa do určitej miery vyrovnajú súčasné rôzne systémy členských krajín.
4. Riešenie situácie osôb, ktoré majú nelegálny pobyt, ale ktoré nemôžu (zatiaľ) byť vyhostené.
5. Zabezpečenie minimálnych procesných záruk.
6. Obmedzenie používania donucovacích prostriedkov, spojenie so zásadou proporcionality a zavedenie minimálnych záruk pre realizáciu núteného návratu osoby.
7. Začlenenie európskej dimenzie do pôsobenia vnútroštátnych opatrení na návrat osôb zavedením zákazu opätovného vstupu platného v celej EÚ.
8. Odmenenie dodržiavania (vrátane možnosti zrušiť akýkoľvek zákaz opätovného vstupu) a penalizácia nedodržania (vrátane možnosti rozšíriť akýkoľvek zákaz opätovného vstupu).
9. Ochrana záujmov štátu v prípadoch vážneho ohrozenia národnej a verejnej bezpečnosti (vrátane možnosti rozšíriť akýkoľvek zákaz opätovného vstupu).
10. Obmedzenie používania väzby a jej spojenie so zásadou proporcionality.
11. Zavedenie minimálnych záruk v prípade uvalenia väzby.
12. Riešenie situácií, v ktorých štátny príslušník tretieho štátu, ktorý podlieha rozhodnutiu o vyhostení alebo rozhodnutiu o návrate osoby vydaného členským štátom, je zadržaný na území iného členského štátu.

Pozornosť sa venovala tomu, či by sa otázkou *vyhostenia z dôvodov národnej a verejnej bezpečnosti* malo zaoberať v súvislosti s predloženým návrhom, najmä so zreteľom na vyhostenie predpokladaných teroristov. Tento návrh neobsahuje výslovne uvedené ustanovenie o tejto otázke z troch dôvodov:

- Všetky smernice ES prijaté v oblasti azylu a prisťahovalectva už obsahujú výhrady „verejného poriadku“, ktoré umožňujú členským štátom zrušiť povolenie na pobyt a vyhostiť štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí predstavujú hrozbu verejného poriadku alebo verejnej bezpečnosti. Komisia vo svojom pracovnom dokumente „po 11. septembri“ KOM(2001) 743 z 5. decembra 2001 prišla k názoru, že „*Zdá sa, že principiálne uplatňovanie týchto výhrad je vhodnejším spôsobom na zvýšenie bezpečnosti ako podstatná zmena rôznych dotknutých návrhov.*“
- Nie vždy je v záujme štátu vyhostiť podozrivého teroristu. Niekedy môže byť vhodnejšie takúto osobu obviňovať z trestného činu, alebo držať ju pod dohľadom v členskom štáte, ako ju vyhostiť do tretej krajiny.

- Aj keď existoval prípad pre ďalšiu harmonizáciu otázky „vyhostenia z dôvodov verejného poriadku/bezpečnosti“, takáto harmonizácia by nemala byť navrhnutá v súvislosti so smernicou zaoberajúcou sa ukončením nelegálneho pobytu/návratu, ale skôr v súvislosti so smernicou upravujúcou podmienky vstupu a pobytu - a ukončenia legálneho pobytu.

Ak je však legálny pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny ukončený z dôvodov verejného poriadku, takáto osoba sa pre účely súčasnej smernice stáva štátnym príslušníkom tretej krajiny s nelegálnym pobytom na území členského štátu a ustanovenia tejto smernice sa aplikujú na túto osobu.

- Právny základ

Článok 63 ods. 3 písm. b) zmluvy.

- Základné práva

Tento návrh bol podrobne preskúmaný, aby sa zabezpečilo, že jeho ustanovenia sú plne zlučiteľné so základnými právami ako všeobecnými zásadami práva Spoločenstva, ako aj s medzinárodným právom, vrátane povinností týkajúcich sa ochrany utečencov a ľudských práv odvodených z Európskeho dohovoru o ľudských právach. Následkom toho sa zvláštny dôraz kládol na ustanovenia zaoberajúce sa procesnými zárukami, zlúčením rodiny, zaistením a donucovacími prostriedkami.

- Zásada subsidiarity

Zásada subsidiarity sa uplatňuje, keďže návrh nespadá do výlučnej právomoci Spoločenstva. Členské štáty nemôžu dostatočne splniť ciele tohto návrhu z nasledujúcich dôvodov:

Cieľom tohto návrhu je zabezpečiť spoločné pravidlá o návrate osôb, vyhostení osôb, používaní donucovacích prostriedkov, zaistení a opätovnom vstupe. Tieto spoločné pravidlá, ktorých cieľom je zabezpečiť v rámci celej EÚ vhodné a rovnaké zaobchádzanie s obyvateľmi s nelegálnym pobytom bez ohľadu na členský štát, v ktorom boli zaistení, môžu byť dohodnuté iba na úrovni Spoločenstva.

Pravidlá Spoločenstva sú nepostrádateľné pre riešenie prípadov, v ktorých štátny príslušník tretej krajiny, ktorý už podlieha rozhodnutiu o návrate osoby, vyhostení a/alebo zákazu opätovného vstupu vydanom jedným členským štátom, je zadržaný v ďalšom členskom štáte, alebo sa pokúša vstúpiť do ďalšieho členského štátu.

„Haagsky program“ výslovne vyzýva na predloženie takéhoto návrhu Komisie. Táto požiadavka je dôkazom uznania členských štátov, že sami nemôžu uspokojivo dosiahnuť cieľ efektívnej európskej politiky návratu osôb, a že EÚ má lepšiu pozíciu na zabezpečenie tohto cieľa.

- Zásada proporcionality

Návrh je v súlade so zásadou proporcionality z nasledujúcich dôvodov:

Predkladaná smernica stanovuje všeobecné zásady, ale necháva na členských štátoch, ktorým je určená, vybrať najvhodnejšiu formu a metódy na zabezpečenie účinku týchto zásad v ich príslušných vnútroštátnych právnych systémoch a vo všeobecnosti.

Návrh sa zameriava na podporu úsilia v oblasti efektívneho vnútroštátneho vyhostenia osôb a snaží sa vyhnúť zbytočnej duplicitě na vnútroštátnej úrovni. Len čo sa návrh prijme, mal by viesť k zníženiu celkovej administratívnej záťaže orgánov, ktoré sú poverené jeho uplatňovaním.

- Výber nástrojov

Navrhovaný nástroj: smernica.

Bolo potrebné zvoliť právne záväzný nástroj, ktorý môže byť ľahko zapracovaný do rôznych vnútroštátnych systémov. Nariadenie by bolo príliš rigidné, zatiaľ čo nezáväznému právnemu aktu (ako napríklad odporúčaniu) by chýbala potrebná právna záväznosť.

- Účasť na právnom nástroji

Právny základ pre tento návrh možno nájsť v hlavě IV Zmluvy o ES. Predstavuje – v rozsahu, ktorý sa aplikuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí nespĺňajú, alebo už nespĺňajú podmienky pre vstup v súlade s Dohovorom, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda – vývoj schengenského *acquis*, ktoré sa musí navrhnuť a prijať v súlade s Protokolmi, ktoré sú prílohou k Amsterdamskej zmluve o postavení Spojeného kráľovstva a Írska a o postavení Dánska a Protokolom o začlenení schengenského *acquis* do rámca Európskej únie. V súlade s príslušnými dohodami s Islandom a Nórskom, ako aj so Švajčiarskom, do horeuvedeného rozsahu predstavuje vývoj ustanovení schengenského *acquis*.

4) ĎALŠIE INFORMÁCIE

- Podrobné vysvetlenie návrhu

Nasledujúce vysvetlenia sa zameriavajú na najkritickejšie aspekty návrhu. Podrobnejšie vysvetlivky sú uvedené v prílohe.

Kapitola I

Počiatočným prvkom pre uplatňovanie navrhovanej smernice je „nelegálny pobyt“. Ako opatrenie pre nelegálne prísťahovalectvo, založené na článku 63 ods. 3 písm. b) zmluvy, sa návrh zameriava na určenie horizontálneho súboru pravidiel uplatňovaných na akýkoľvek nelegálny pobyt občana tretej krajiny, bez ohľadu na dôvod nelegálneho pobytu (napr. skončenie platnosti víza, skončenie platnosti povolenia na pobyt, odňatie alebo zrušenie povolenia na pobyt, zamietavé konečné rozhodnutie v žiadosti o azyl, zrušenie štatútu utečenca, nelegálny vstup). Tento návrh smernice sa nezaobera dôvodmi alebo postupmi pre ukončenie legálneho pobytu.

Kapitola II

Tento návrh zabezpečuje dvojstupňové konanie vedúce k ukončeniu nelegálneho pobytu. Rozhodnutie o návrate osoby musí byť vydané každému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny, ktorý má nelegálny pobyt. Priorita sa musí klásť na dobrovoľný návrat takejto osoby. Ak sa dotknutý štátny príslušník tretej krajiny nevráti dobrovoľne, členské štáty vykonávajú návrat takejto osoby prostriedkami na realizáciu rozhodnutia o vyhostení. V [predbežných] konzultáciách veľa členských štátov vyjadrilo obavu, že dvojstupňové konanie by mohlo viesť k prietahom v konaní. Ako odpoveď na túto obavu tento návrh jasne uvádza, že členské štáty môžu slobodne vydať v jednom akte (rozhodnutí) tak rozhodnutie o návrate osoby, ako

aj rozhodnutie o vyhostení. Hmotnoprávne ustanovenia tejto kapitoly, týkajúce sa najmä ochrany pred vyhostením a možnosti dobrovoľného návratu, musia byť rešpektované členskými štátmi, bez ohľadu na ich voľbu, či vydajú rozhodnutie o návrate osoby a rozhodnutie o vyhostení ako dve oddelené rozhodnutia alebo ich vydajú v jednom spoločnom akte (rozhodnutí).

Aby sa predišlo opätovnému vstupu na územie všetkých členských štátov, zabezpečuje tento návrh zavedenie „zákazu opätovného vstupu“, ktorý je spojený s rozhodnutiami o vyhostení. Táto „europeizácia“ účinkov vnútroštátnych opatrení na návrat osoby je zamýšľaná tak, aby mala preventívny účinok a podporila dôveryhodnosť skutočnej európskej politiky návratu osoby. Dĺžka trvania zákazu opätovného vstupu bude podmienená náležitým zvažovaním všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu. Spravidla takýto zákaz by nemal trvať viac ako 5 rokov. Iba v prípadoch vážnej hrozby narušenia verejného záujmu alebo verejného poriadku môže byť zákaz opätovného vstupu vydaný na dlhšiu dobu.

Kapitola III

Tento návrh ustanovuje právo na účinný opravný prostriedok voči rozhodnutiam o návrate osoby a rozhodnutiam o vyhostení. Opravný prostriedok má byť odkladný účinok alebo zahŕňa právo štátneho príslušníka tretej krajiny podať žiadosť o odklad výkonu rozhodnutia o návrate osoby alebo vyhostení. V prípade zahrnutia takéhoto práva štátneho príslušníka tretej krajiny na podanie žiadosti o odklad výkonu rozhodnutia o návrate osoby alebo vyhostení, sa výkon rozhodnutia odloží až do okamihu potvrdenia tohto rozhodnutia, alebo až do okamihu, keď voči tomuto rozhodnutiu žiadosť s odkladným účinkom nemožno uplatniť.

Kapitola IV

Táto kapitola sa pokúša obmedziť používanie inštitútu zaistenia a viazať ho na zásadu proporcionality. Zaistenie sa môže použiť iba v prípade, ak je potrebné predchádzať riziku úteku a ak uplatnenie slabších donucovacích prostriedkov nie je dostatočné. Justičný orgán musí pravidelne skúmať dôvody na zaistenie osoby. Musí sa zabezpečiť stanovenie maximálnej doby zaistenia, ktorá nemôže byť nenáležite predĺžená. Táto harmonizácia vnútroštátnych pravidiel týkajúcich sa zaistenia je zameraná na predchádzanie sekundárnym pohybom osôb s nelegálnym pobytom podliehajúcich tejto smernici medzi členskými štátmi.

Kapitola V

Táto kapitola zabezpečuje flexibilný súbor pravidiel, ktoré sú aplikované, ak štátny príslušník tretej krajiny, ktorý podlieha rozhodnutiu o vyhostení alebo rozhodnutiu o návrate vydanom členským štátom („prvý členský štát“), je zadržaný na území iného členského štátu („druhý členský štát“). Členské štáty si môžu zvoliť rôzne možnosti v závislosti od okolností konkrétneho prípadu.

Na jednej strane druhý členský štát môže uznať rozhodnutie o návrate osoby alebo rozhodnutie o vyhostení vydané prvým členským štátom. Mechanizmus finančnej kompenzácie dohodnutý v smernici 2004/191/ES je uplatniteľný na tieto prípady.

Alternatívne môže druhý členský štát požiadať prvý členský štát, aby prijal späť štátneho príslušníka tretej krajiny s nelegálnym pobytom a rozhodol o začatí nového/samostatného konania o návrate osoby podľa svojej vnútroštátnej legislatívy.

Vzťah k Schengenskému informačnému systému:

Informácie zdieľané s ďalšími členskými štátmi budú veľmi potrebné pre efektívnu a pružnú implementáciu ustanovení obsiahnutých v tomto návrhu. Členské štáty musia mať rýchly prístup k informáciám o rozhodnutiach o návrate osoby, vyhostení a zákazoch opätovného vstupu, ktoré sú vydané členskými štátmi. Toto zdieľanie informácií sa uskutočňuje v súlade s pravidlami týkajúcimi sa zavedenia, činnosti a používania schengenského informačného systému druhej generácie (SIS II).

Návrh

SMERNICA EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY,

o spoločných štandardoch a postupoch v členských krajinách pri návrate štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú nelegálny pobyt

EURÓPSKY PARLAMENT A RADA EURÓPSKEJ ÚNIE,

so zreteľom na Zmluvu o založení Európskeho spoločenstva, najmä na jej článok 63 ods. 3 písm. b),

so zreteľom na návrh Komisie²,

konajúc v súlade s postupom stanoveným v článku 251 zmluvy,

keďže:

- (1) Európska rada v Bruseli 4. a 5. novembra 2004 vyzvala na zavedenie efektívnej politiky vyhostenia a repatriácie založenej na spoločných štandardoch pre osoby, ktoré majú byť vrátené humánnym spôsobom s plným rešpektovaním ich ľudských práv a dôstojnosti.
- (2) Je potrebné stanoviť jasné, transparentné a spravodlivé pravidlá na zabezpečenie efektívnej politiky návratu osôb, ktorá je nevyhnutným prvkom dobre riadenej migračnej politiky.
- (3) Táto smernica zavádza súbor pravidiel na horizontálnej úrovni aplikovateľných na všetkých štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí nespĺňajú, alebo už nespĺňajú podmienky pobytu v členskom štáte.
- (4) Členské štáty zabezpečia, aby sa ukončenie nelegálneho pobytu uskutočnilo prostredníctvom spravodlivého a transparentného postupu.
- (5) Ako všeobecná zásada sa uplatní harmonizované dvojstupňové konanie, ktoré zahŕňa rozhodnutie o návrate osoby v prvom stupni a, ak treba, vydanie rozhodnutia o vyhostení v druhom stupni. S cieľom vyhnúť sa možným preťahom v konaní, členské štáty môžu vydať rozhodnutie o návrate osoby a rozhodnutie o vyhostení v jednom akte (rozhodnutí).
- (6) V prípade, že neexistujú dôvody domnievať sa, že takéto rozhodnutie oslabí účel konania o návrate osoby, dobrovoľný návrat osoby má prednosť pred núteným návratom osoby a musí byť poskytnutá lehota na dobrovoľný odchod.

---

² Ú. v. EÚ [...], s. [...].

- (7) Na zabezpečenie účinnej ochrany záujmov dotknutých osôb je potrebné stanoviť minimálny súbor právnych záruk týkajúcich sa rozhodnutí o návrate osoby a vyhostení.
- (8) Je potrebné riešiť postavenie osôb, ktoré majú nelegálny pobyt, ale ktoré nemôžu (zatiaľ) byť vyhostené. Je potrebné stanoviť minimálne štandardy pre podmienky pobytu takýchto osôb s poukazom na ustanovenia smernice Rady 2003/9/ES z 27. januára 2003, ktorou sa ustanovujú minimálne normy pre prijímanie žiadateľov o azyl³.
- (9) Použitie donucovacích prostriedkov musí byť striktne viazané na zásadu proporcionality a je potrebné stanoviť minimálne procesné záruky pre nútený návrat osoby s prihliadnutím na rozhodnutie Rady 2004/573/ES z 29. apríla 2004 o organizácii spoločných letov pre vyhostenia štátnych príslušníkov tretích krajín, na ktorých sa vzťahujú rozhodnutia o individuálnom vyhostení, z územia dvoch alebo viacerých členských štátov⁴.
- (10) Zavedením zákazu opätovného vstupu, ktorý zabráni opätovnému vstupu na územie všetkých členských štátov, by účinky vnútroštátnych opatrení pre návrat osôb získali európsku dimenziu.
- Dĺžka trvania zákazu opätovného vstupu je podmienená náležitým ohľadom na všetky relevantné okolnosti konkrétneho prípadu a spravidla by nemala presiahnuť 5 rokov. V prípadoch vážnej hrozby narušenia verejného záujmu alebo verejného poriadku členské štáty môžu uložiť zákaz opätovného vstupu na dlhšiu dobu.
- (11) Používanie inštitútu zaistenia musí byť obmedzené a viazané na zásadu proporcionality. Zaistenie sa môže použiť iba v prípade, ak je potrebné predchádzať riziku úteku a ak uplatnenie slabších donucovacích prostriedkov by nebolo dostatočné.
- (12) Je potrebné prijať právny predpis, ktorý sa bude zaoberať postavením štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý podlieha rozhodnutiu o vyhostení alebo rozhodnutiu o návrate vydaného členským štátom, a je zadržaný na území iného členského štátu.
- (13) Táto smernica zahŕňa ustanovenia o uznávaní rozhodnutí o návrate osoby alebo vyhostení, ktorá nahrádza smernicu Rady 2001/40/ES o vzájomnom uznávaní rozhodnutí o vyhostení štátnych príslušníkov tretích krajín⁵. Uvedená smernica by sa preto mala zrušiť.
- (14) Rozhodnutie Rady 2004/191/ES⁶ stanovuje kritériá a praktické opatrenia na náhradu finančného rozdielu vyplývajúceho zo vzájomného uznávania rozhodnutí o vyhostení, ktoré sa musí aplikovať mutatis mutandis, ak sa uznajú rozhodnutia o návrate osoby alebo vyhostení podľa tejto smernice.
- (15) Členské štáty musia mať rýchly prístup k informáciám o rozhodnutiach o návrate osoby, vyhostení a zákazoch opätovného vstupu, ktoré sú vydané členskými štátmi.

---

³ Ú. v. EÚ L 31, 6.2.2003, s. 18.

⁴ Ú. v. EÚ L 261, 6.8.2004, s. 28

⁵ Ú. v. ES L 149, 2.6.2001, s. 34

⁶ Ú. v. EÚ L 60, 27.2.2004, s. 55

Takéto zdieľanie informácií sa uskutoční v súlade s [rozhodnutím/nariadením... o zriadení, činnosti a používaní schengenského informačného systému druhej generácie (SIS II)]⁷.

- (16) Keďže cieľ tejto smernice, ktorým je najmä stanovenie spoločných pravidiel týkajúcich sa návratu osôb, vyhostenia, používania donucovacích prostriedkov, zaistenia a opätovného vstupu, nemôže byť dostatočne dosiahnutý členskými štátmi, a preto z dôvodu rozsahu a účinnosti opatrení môže sa tento cieľ skôr dosiahnuť na úrovni Spoločenstva, Spoločenstvo môže prijať opatrenia v súlade so zásadou subsidiarity uvedenou v článku 5 zmluvy. V súlade so zásadou proporcionality uvedenou v tomto článku, táto smernica nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné pre dosiahnutie tohto cieľa.
- (17) Členské štáty zabezpečia uplatňovanie ustanovení tejto smernice bez diskriminácie z dôvodu pohlavia, rasy, farby pleti, etnického alebo sociálneho pôvodu, genetických vlastností, jazyka, náboženstva alebo viery, politických alebo iných názorov, príslušnosti k národnostnej menšine, majetku, rodu, zdravotného stavu, veku alebo sexuálnej orientácie.
- (18) V súlade s Dohovorom OSN o právach dieťaťa z roku 1989 pri implementácii tejto smernice sa musí vziať do úvahy „to najlepšie, čo je v záujme dieťaťa“. V súlade s Európskym dohovorom o ľudských právach pri implementácii tejto smernice sa musí vziať do úvahy rešpektovanie rodinného života.
- (19) Uplatňovanie tejto smernice sa uskutočňuje bez toho, aby boli dotknuté záväzky vyplývajúce zo Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov z 28. júla 1951, ktorý bol zmenený a doplnený Newyorským protokolom z 31. januára 1967.
- (20) Táto smernica rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznávané najmä Chartou základných práv Európskej únie.
- (21) V súlade s článkami 1 a 2 protokolu o pozícii Dánska pripojeného k Zmluve o Európskej únii a Zmluve o založení Európskeho spoločenstva, sa Dánsko nezúčastňuje prijatia tejto smernice, nie je ňou viazané a ani nepodlieha jej uplatňovaniu. Vzhľadom na to, že táto smernica je založená (v rozsahu, ktorý sa uplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí nespĺňajú, alebo už nespĺňajú podmienky pre vstup v súlade s Dohovorom, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda⁸) na schengenskom *acquis* podľa ustanovení hlavy IV časti 3 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, sa Dánsko v súlade s článkom 5 uvedeného protokolu do šiestich mesiacov od prijatia tejto smernice rozhodne, či ju implementuje vo svojom vnútroštátnom práve.
- (22) Táto smernica predstavuje (v rozsahu, ktorý sa uplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí nespĺňajú, alebo už nespĺňajú podmienky pre vstup v súlade s Dohovorom, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda) vývoj ustanovení Schengenského *acquis* v zmysle Dohody uzavretej medzi Radou Európskej únie a Islandskou republikou a Nórskeho kráľovstvom o pridružení týchto dvoch štátov pri vykonávaní, uplatňovaní a vývoji Schengenského *acquis*, ktoré sa vzťahuje na

---

⁷

⁸ Ú. v. ES L 239, 22.9.2000, s. 19.

oblasť uvedenú v článku 1 bod C rozhodnutia Rady 1999/437/ES⁹ o určitých vykonávacích predpisoch k tejto dohode.

- (23) Táto smernica predstavuje vývoj ustanovení Schengenského acquis v zmysle Dohody podpísanej medzi Európskou úniou, Európskym spoločenstvom a Švajčiarskou konfederáciou o jej pridružení pri vykonávaní, uplatňovaní a vývoji Schengenského acquis, ktoré sa vzťahuje na oblasť uvedenú v článku 4 ods. 1 rozhodnutia Rady 2004/860/ES¹⁰ o podpise v mene Európskeho spoločenstva a o predbežnom uplatňovaní niektorých ustanovení tejto dohody.
- (24) Táto smernica predstavuje (v rozsahu, ktorý sa uplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí nespĺňajú, alebo už nespĺňajú podmienky pre vstup v súlade s Dohovorom, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda) akt založený na schengenskom acquis alebo sa naň inak vzťahuje v zmysle článku 3 ods. 2 Aktu o pristúpení,

PRIJALI TÚTO SMERNICU:

Kapitola I

Všeobecné ustanovenia

Článok 1 **Predmet**

Táto smernica ustanovuje spoločné štandardy a postupy uplatňované v členských štátoch pri návrate štátnych príslušníkov tretích krajín s nelegálnym pobytom v súlade so základnými právami ako všeobecnými zásadami práva Spoločenstva, ako aj s medzinárodným právom, vrátane povinností týkajúcich sa ochrany utečencov a ľudských práv.

Článok 2 **Pôsobnosť**

1. Táto smernica sa uplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú nelegálny pobyt na území členského štátu, t.j.
  - (a) ktorí nespĺňajú, alebo už nespĺňajú podmienky pre vstup stanovené v článku 5 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, alebo
  - (b) ktorí sú inak nelegálne na území členského štátu.
2. Členské štáty môžu rozhodnúť, že nebudú uplatňovať túto smernicu na štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí majú zamietnutý vstup do tranzitného pásma členského štátu. Zabezpečia však, aby zaobchádzanie a úroveň ochrany týchto štátnych príslušníkov tretích krajín neboli menej priaznivé ako je uvedené v článkoch 8, 10, 13 a 15.

---

⁹ Ú. v. ES L 176, 10.7.1999, s. 31

¹⁰ ÚV EÚ L 370 z 17.12.2004, s. 78.

3. Táto smernica sa neuplatňuje na štátnych príslušníkov tretích krajín,
- (a) ktorí sú rodinnými príslušníkmi občanov Únie, ktorí uplatňujú svoje právo na voľný pohyb v rámci Spoločenstva, alebo
  - (b) ktorí podľa dohôd medzi Spoločenstvom a jeho členskými štátmi, na jednej strane, a krajinami, ktorých sú štátnymi príslušníkmi, na strane druhej, využívajú práva na voľný pohyb, ktoré sú rovnaké ako práva občanov Únie.

Článok 3 **Definície**

Na účely tejto smernice platia tieto definície:

- (a) „štátny príslušník tretej krajiny“ je osoba, ktorá nie je občanom Únie v zmysle článku 17 ods. 1 zmluvy;
- (b) „nelegálny pobyt“ znamená, že na území členského štátu sa nachádza štátny príslušník tretej krajiny, ktorý nespĺňa, alebo už nespĺňa podmienky pobytu v tomto členskom štáte;
- (c) „návrat“ znamená postup vrátenia sa osoby do krajiny pôvodu, tranzitu alebo inej tretej krajiny, bez ohľadu na to, či ide o dobrovoľný návrat alebo nútený návrat;
- (d) „rozhodnutie o návrate osoby“ znamená administratívne alebo justičné rozhodnutie alebo akt, ktorý určuje alebo deklaruje, že pobyt štátneho príslušníka tretej krajiny je nelegálny a ukladá povinnosť návratu;
- (e) „vyhostenie“ znamená výkon povinnosti návratu, najmä fyzický transport z krajiny;
- (f) „rozhodnutie o vyhostení“ znamená administratívne alebo justičné rozhodnutie alebo akt nariaďujúci vyhostenie;
- (g) „zákaz opätovného vstupu“ znamená administratívne alebo justičné rozhodnutie alebo akt, ktorý zabráňuje opätovnému vstupu na územie členských štátov počas stanovenej doby.

Článok 4 **Priaznivejšie ustanovenia**

1. Táto smernica sa aplikuje bez toho, aby boli dotknuté priaznivejšie ustanovenia:
- (a) dvojstranných alebo mnohostranných dohôd medzi Spoločenstvom alebo Spoločenstvom a jeho členskými štátmi a jednou alebo viacerými tretími krajinami;
  - (b) dvojstranných alebo mnohostranných dohôd medzi jedným alebo viacerými členskými štátmi a jednou alebo viacerými tretími krajinami;

2. Táto smernica platí bez toho, aby bolo dotknuté akékoľvek ustanovenie právnych predpisov Spoločenstva v oblasti prisťahovalectva a azylu a ktoré môže byť priaznivejšie pre štátneho príslušníka tretej krajiny v:
- (a) smernici Rady 2003/86/ES o práve na zlúčenie rodiny¹¹,
  - (b) smernici Rady 2003/109/ES o právnom postavení štátnych príslušníkov tretích krajín, ktoré sú osobami s dlhodobým pobytom¹²,
  - (c) smernici Rady 2004/81/ES o povoleniach na trvalý pobyt vydaných štátnym príslušníkom tretích krajín, ktorí sú obeťami nezákonného obchodovania s ľuďmi, alebo ktorí podliehali konaniu umožňujúcemu nelegálne prisťahovalectvo, a ktorí spolupracujú s príslušnými orgánmi¹³,
  - (d) smernici Rady 2004/83/ES o minimálnych štandardoch pre spôsobilosť a priznanie štatútu štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátnej príslušnosti ako sú utečenci alebo osoby, ktoré inak potrebujú medzinárodnoprávnu ochranu, a o obsahu tejto poskytovanej ochrany¹⁴,
  - (e) smernici Rady 2004/114/ES o podmienkach prijatia štátnych príslušníkov tretích krajín na účely štúdia, výmen žiakov, neplateného odborného vzdelávania alebo dobrovoľnej služby¹⁵,
  - (f) smernici Rady 2005/XX/ES o osobitnom konaní o prijatí štátnych príslušníkov tretích krajín za účelom vedeckého výskumu¹⁶.
3. Táto smernica platí bez toho, aby bolo dotknuté právo členských štátov prijať alebo zachovať ustanovenia priaznivejšie pre osoby, na ktoré sa uplatňuje za predpokladu, že sú zlučiteľné s touto smernicou.

Článok 5

Rodinné vzťahy a najlepší záujem dieťaťa

Pri vykonávaní tejto smernice členské štáty zoberú náležite do úvahy povahu a jednotu rodinných vzťahov štátneho príslušníka tretej krajiny, dĺžku trvania jeho pobytu v členskom štáte a dĺžku trvania rodiny, kultúrne a sociálne väzby s krajinou jeho pôvodu. Zoberú tiež do úvahy najlepšie záujmy dieťaťa v súlade s Dohovorom OSN o právach dieťaťa z roku 1989.

---

¹¹ Ú. v. EÚ L 251, 3.10.2003, s. 12.

¹² Ú. v. EÚ L 16, 23.1.2004, s. 44.

¹³ Ú. v. EÚ L 261, 6.8.2004, s. 19.

¹⁴ Ú. v. EÚ L 304, 30.9.2004, s. 12.

¹⁵ Ú. v. EÚ L 375, 23.12.2004, s. 12.

¹⁶ Ú. v. EÚ L XX.

Kapitola II

SKONČENIE NELEGÁLNEHO POBYTU

Článok 6

Rozhodnutie o návrate osoby

1. Členské štáty vydajú rozhodnutie o návrate osoby každému občanovi tretej krajiny, ktorý má nelegálny pobyt na ich území.
2. Rozhodnutie o návrate osoby obsahuje primeranú lehotu pre dobrovoľný odchod do štyroch týždňov, pokiaľ neexistujú dôvody domnievať sa, že dotknutá osoba by mohla ujsť počas tejto lehoty. Počas tejto lehoty môžu byť uložené určité povinnosti s cieľom vyhnúť sa riziku úteku, ako napríklad pravidelné hlásenie sa úradom, zloženie finančnej zábezpeky, predloženie dokladov alebo povinnosť zostať na určenom mieste.
3. Rozhodnutie o návrate osoby sa vydá ako samostatný akt alebo rozhodnutie alebo spoločne s rozhodnutím o vyhostení.
4. Rozhodnutie o návrate osoby sa nevydá v prípadoch, v ktorých členské štáty podliehajú povinnostiam odvodeným zo základných práv vyplývajúcim najmä z Európskeho dohovoru o ľudských právach, ako napríklad právu na nevyhostenie (non-refoulement), právu na vzdelanie a právu na jednotu rodiny. Ak už bolo vydané takéto rozhodnutie o návrate osoby, zruší sa.
5. Členské štáty môžu kedykoľvek rozhodnúť o udelení samostatného povolenia na pobyt alebo iného súhlasu umožňujúceho právo na pobyt z humanitárnych dôvodov, dôvodov hodných osobitného zreteľa alebo iných dôvodov pre štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý má nelegálny pobyt na ich území. V tomto prípade sa nevydá rozhodnutie o návrate osoby alebo, ak už bolo vydané takéto rozhodnutie o návrate osoby, zruší sa.
6. Tam, kde štátny príslušník tretej krajiny s nelegálnym pobytom na území členského štátu disponuje platným povolením na pobyt vydaným iným členským štátom, prvý členský štát nevydá rozhodnutie o návrate osoby, ak sa tento príslušník vracia späť dobrovoľne na územie toho členského štátu, ktorý vydal povolenie na pobyt.
7. Ak štátny príslušník tretej krajiny s nelegálnym pobytom na území členského štátu podlieha dosiaľ neukončenému konaniu o obnovenie jeho povolenia na pobyt alebo iného povolenia poskytujúceho mu právo na pobyt, tento členský štát nevydá rozhodnutie o návrate osoby, pokiaľ sa toto konanie neskončí.
8. Ak štátny príslušník tretej krajiny s nelegálnym pobytom na území členského štátu podlieha dosiaľ neukončenému konaniu o udelenie povolenia na jeho pobyt alebo iného povolenia poskytujúceho mu právo na pobyt, tento členský štát nemusí vydať rozhodnutie o návrate osoby, pokiaľ sa toto konanie neskončí.

Článok 7
Rozhodnutie o vyhostení

1. Ak existuje riziko úteku, alebo ak nebola splnená povinnosť návratu v rámci lehoty stanovenej pre dobrovoľný odchod udelenej v súlade s článkom 6 ods. 2, členské štáty vydajú rozhodnutie o vyhostení týkajúce sa štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý podlieha rozhodnutiu o návrate osoby.
2. V rozhodnutí o vyhostení sa určí krajina návratu a vymedzí sa lehota, v rámci ktorej sa vykoná vyhostenie.
3. Rozhodnutie o vyhostení sa vydá ako samostatný akt alebo rozhodnutie alebo spoločne s rozhodnutím o návrate osoby.

Článok 8
Odklad

1. Členské štáty môžu odložiť výkon rozhodnutia o návrate osoby na primeranú dobu zohľadniac špecifické okolnosti konkrétneho prípadu.
2. Členské štáty odložia výkon rozhodnutia o vyhostení, ak pretrvávajú nasledujúce okolnosti:
  - (a) neschopnosť štátneho príslušníka tretej krajiny vycestovať alebo byť transportovaný do krajiny návratu kvôli jeho fyzickému stavu alebo mentálnej spôsobilosti;
  - (b) technické dôvody, ako napríklad nedostatok dopravných možností alebo ďalšie ťažkosti, ktoré neumožňujú vykonať vyhostenie humánnym spôsobom pri plnom rešpektovaní základných práv štátneho príslušníka tretej krajiny a jeho dôstojnosti.
  - (c) po zhodnotení podmienok, do ktorých sa maloletý vráti, nie je dostatočná záruka, že maloletý, ktorý nemá sprievod, môže byť odovzdaný pri odchode alebo príchode členovi rodiny, rovnocennému zástupcovi, opatrovníkovi maloletého alebo kompetentnému úradníkovi krajiny návratu.
3. V prípade, že výkon rozhodnutia o návrate osoby alebo výkon rozhodnutia sú odložené, ako je uvedené v odseku 1 a 2, s cieľom vyhnúť sa riziku úteku môžu byť dotknutému štátnemu príslušníkovi tretej krajiny uložené určité povinnosti, ako napríklad pravidelné hlásenie sa úradom, zloženie finančnej zábezpeky, predloženie dokladov alebo povinnosť zostať na určenom mieste.

Článok 9
Zákaz opätovného vstupu

1. Rozhodnutia o vyhostení obsahujú zákaz opätovného vstupu na dobu maximálne 5 rokov.

Rozhodnutia o návrate osoby môžu obsahovať takýto zákaz opätovného vstupu.

2. Dĺžka trvania zákazu opätovného vstupu je podmienená náležitým zohľadnením všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu, a ak dotknutý štátny príslušník tretej krajiny najmä:
  - (a) po prvýkrát podlieha rozhodnutiu o vyhostení;
  - (b) už podliehal rozhodnutiu o vyhostení viac ako jedenkrát;
  - (c) vstúpil na územie členského štátu počas zákazu opätovného vstupu;
  - (d) je hrozbou pre verejný poriadok alebo verejný záujem.

Zákaz opätovného vstupu môže byť vydaný na dobu presahujúcu 5 rokov v prípade, ak dotknutý štátny príslušník tretej krajiny je vážnou hrozbou pre verejný poriadok alebo verejný záujem.
3. Zákaz opätovného vstupu môže byť zrušený najmä v prípadoch, v ktorých dotknutý štátny príslušník tretej krajiny:
  - (a) po prvýkrát podlieha rozhodnutiu o návrate osoby alebo vyhostení;
  - (b) nahlásil svoj príchod späť na konzulárnom mieste členského štátu;
  - (c) nahradil všetky náklady predchádzajúceho konania o jeho návrate.
4. Zákaz opätovného vstupu môže byť prerušený na základe výnimočného a časovo obmedzeného dôvodu v primeraných konkrétnych prípadoch.
5. Odseky 1 až 4 sa uplatnia bez toho, aby bolo dotknuté právo požiadať o azyl v jednom z členských štátov.

Článok 10 **Vyhostenie**

1. V prípade, že členské štáty používajú donucovacie prostriedky na uskutočnenie vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa bráni vyhosteniu, takéto prostriedky musia byť proporcionálne a nesmú prekračovať primerané donútenie. Realizujú sa v súlade so základnými právami a rešpektujú dôstojnosť dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny.
2. Pri realizácii vyhostení členské štáty zohľadňujú spoločné Usmernenia o bezpečnostných opatreniach pre spoločné vyhostenia realizované letecky, ktoré sú pripojené k rozhodnutiu 2004/573/ES.

Kapitola III

PROCESNÉ ZÁRUKY

Článok 11

Forma

1. Rozhodnutia o návrate osoby a rozhodnutia o vyhostení sa vydávajú v písomnej forme.

Členské štáty zabezpečia, aby v rozhodnutí boli uvedené vecné a právne dôvody a dotknutý štátny príslušník tretej krajiny bol informovaný o opravných prostriedkoch v písomnej forme.

2. Členské štáty poskytnú na požiadanie písomný alebo ústny preklad hlavných častí rozhodnutia o návrate osoby a/alebo rozhodnutia o vyhostení do jazyka, o ktorom sa dá predpokladať, že mu štátny príslušník tretej krajiny rozumie.

Článok 12

Opravné prostriedky

1. Členské štáty zabezpečia, aby dotknutý štátny príslušník tretej krajiny mal právo na účinný opravný prostriedok pred súdom alebo tribunálom a mohol sa odvolať proti rozhodnutiu, alebo požiadať o preskúmanie rozhodnutia o návrate osoby a/alebo rozhodnutia o vyhostenie.
2. Opravný prostriedok má buď odkladný účinok, alebo zahŕňa právo občana tretej krajiny požiadať o odklad výkonu rozhodnutia o návrate osoby alebo rozhodnutia o vyhostení. V tomto prípade je odklad rozhodnutia o návrate osoby alebo rozhodnutia o vyhostení odložený, pokiaľ takéto rozhodnutie nie je potvrdené, alebo už nepodlieha opravnému prostriedku s odkladným účinkom.
3. Členské štáty zabezpečia, aby dotknutý štátny príslušník tretej krajiny mal možnosť získať právnu radu, právne zastúpenie a, ak je to potrebné, jazykovú pomoc. Právna pomoc sa poskytuje osobám, ktoré nemajú dostatočné prostriedky v prípade, ak je táto pomoc potrebná na zabezpečenie účinného prístupu k spravodlivosti.

Článok 13

Záruky počas doby určenej na návrat osoby

1. Členské štáty zabezpečia, aby podmienky pobytu štátnych príslušníkov tretích krajín, u ktorých bol odklad rozhodnutia o návrate osoby odložený, alebo ktorí nemôžu byť vyhostení z dôvodov uvedených v článku 8 tejto smernice, neboli menej priaznivé ako tie, ktoré sú stanovené v článkoch 7 až 10, článku 15 a článkoch 17 až 20 smernice 2003/9/ES.

2. Členské štáty poskytnú osobám uvedeným v odseku 1 písomné potvrdenie, že odklad rozhodnutia o návrate osoby bol odložený na určitú dobu, alebo rozhodnutie o vyhostení sa dočasne nevykoná.

Kapitola IV

ZAISTENIE PRE ÚČELY VYHOSTENIA

Článok 14

Zaistenie

1. Ak sú vážne dôvody domnievať sa, že existuje riziko úteku, a ak by nebolo dostatočné uplatniť slabšie donucovacie prostriedky, ako napríklad pravidelné hlásenie sa úradom, zloženie finančnej zábezpeky, odovzdanie dokladov, povinnosť zostať na určenom mieste alebo iné opatrenia na zabránenie tomuto riziku, členské štáty zaistia štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý je, alebo bude subjektom rozhodnutia o vyhostení alebo rozhodnutia o návrate osoby.
2. Rozhodnutia o zaistení vydávajú justičné orgány. V naliehavých prípadoch ich môžu vydať správne orgány. V takýchto prípadoch rozhodnutie o zaistení potvrdia justičné orgány do 72 hodín od začiatku zaistenia.
3. Rozhodnutia o zaistení podliehajú preskúmaniu justičnými orgánmi v lehote najmenej jedného mesiaca.
4. Justičné orgány môžu predĺžiť dobu zaistenia na maximálne šesť mesiacov.

Článok 15

Podmienky zaistenia

1. Členské štáty zabezpečia, aby sa so zaistenými štátnymi príslušníkmi tretích krajín zaobchádzalo humánnym a dôstojným spôsobom pri rešpektovaní ich základných práv a v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom. Na požiadanie sa im bez priesťahov umožní naviazať kontakt s právnymi zástupcami, členmi rodiny a príslušnými konzulárnymi úradmi, ako aj s relevantnými medzinárodnými a neziskovými organizáciami.
2. Zaistenie sa vykonáva v špeciálnych zariadeniach určených pre zaistenie. V prípade, že členský štát nemôže poskytnúť ubytovanie v špeciálnom zariadení určenom pre zaistenie a musí sa obrátiť na väzenské zariadenie, musí zabezpečiť, aby zaistení štátni príslušníci tretích krajín boli trvale fyzicky oddelení od riadnych väzňov.
3. Osobitná pozornosť sa musí venovať postaveniu bezbranných osôb. Členské štáty zabezpečia, aby maloletí neboli zaistení v spoločných väzenských priestoroch. Nesprevádzaní maloletí sú oddelení od dospelých, pokiaľ nie je v najlepšom záujme dieťaťa, aby bolo umiestnené spolu s dospelými.

4. Členské štáty zabezpečia, aby medzinárodné a neziskové organizácie mali možnosť navštevovať zariadenia určené na zaistenie s cieľom zhodnotiť primeranosť podmienok zaistenia. Takéto návštevy môžu podliehať súhlasu.

Kapitola V

ZADRŽIAVANIE V INÝCH ČLENSKÝCH ŠTÁTOCH

Článok 16

Zadržiavanie v iných členských štátoch

V prípade, ak štátny príslušník tretej krajiny, ktorý nespĺňa alebo už nespĺňa podmienky vstupu stanovené v článku 5 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda, a ktorý podlieha rozhodnutiu o návrate osoby alebo rozhodnutiu o vyhostení v členskom štáte („prvý členský štát“), je zadržaný na území iného členského štátu („druhý členský štát“), druhý členský štát môže prijať jeden z nasledujúcich krokov:

- (a) uznať rozhodnutie o návrate osoby alebo rozhodnutie o vyhostení vydané prvým členským štátom a realizovať vyhostenie. V tomto prípade členské štáty si navzájom vykompenzujú vzniknuté finančné rozdiely uplatniac rozhodnutie Rady 2004/191/ES *mutatis mutandis*;
- (b) požiadať prvý členský štát, aby prijal späť dotknutého štátneho príslušníka tretej krajiny bez prieskumov. V tomto prípade je prvý členský štát povinný vyhovieť tejto požiadavke, ak nepreukáže, že dotknutá osoba opustila územie členského štátu po vydaní rozhodnutia o návrate osoby alebo rozhodnutia o vyhostení prvým členským štátom;
- (c) začať konanie o návrate osoby podľa svojho vnútroštátneho práva;
- (d) zachovať alebo vydať povolenie na pobyt alebo iný súhlas umožňujúci právo na pobyt z ochranných dôvodov, humanitárnych dôvodov, dôvodov hodných osobitného zreteľa, alebo iných dôvodov, po konzultácii s prvým členským štátom v súlade článkom 25 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda.

Kapitola VI

Záverečné ustanovenia

Článok 17

Podávanie správ

Komisia pravidelne podáva správu Európskemu parlamentu a Rade o uplatňovaní tejto smernice v členských štátoch a, ak je to vhodné, navrhuje zmeny a doplnenia.

Komisia podá správu po prvýkrát najneskôr po štyroch rokoch od doby uvedenej v článku 18 ods. 1.

Článok 18
Transpozícia

1. Členské štáty najneskôr do (24 mesiacov od dátumu uverejnenia tejto smernice v Úradnom vestníku Európskej únie) prijmu zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s touto smernicou. Členské štáty bezodkladne oznámia Komisii znenie týchto ustanovení a korelačnú tabuľku medzi takýmito ustanoveniami a touto smernicou.

Členské štáty uvedú priamo v prijatých opatreniach alebo pri ich úradnom uverejnení odkaz na túto smernicu. Podrobnosti o odkaze upraví členské štáty.

2. Členské štáty oznámia Komisii znenie hlavných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré prijímajú v oblasti pôsobnosti tejto smernice.

Článok 19
Vzťah k Schengenskému dohovoru

Táto smernica nahrádza články 23 a 24 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda.

Článok 20
Zrušenie

Smernica 2001/40/ES sa zrušuje.

Článok 21
Nadobudnutie účinnosti

Táto smernica nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom nasledujúcim po jej uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

Článok 22
Adresáti

Táto smernica je určená členským štátom v súlade so Zmluvou o založení Európskeho spoločenstva.

V Bruseli

Za Európsky parlament
Predseda

Za Radu
Predseda